

“ମିଠେ ବଜେ:— ଆମ୍ବା ରୂପୀ ବ୍ୟାଟେରୀକୁ ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ଭରପୁର କରି ସଂପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ, ପାଣିର ସ୍ଥାନ ଦ୍ଵାରା ନୁହେଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ କିଏ ଭଟକାଇଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବାଟବଣା କରୁଛି ? ଏବଂ ସେ କାହିଁକି ଭଟକାଇଛି ?

ଉତ୍ତର:- ରାବଣ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଟକାଇଛି କାହିଁକି ନା ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଭଟକୁଛି । ତା’ର ନିଜର କୌଣସି ଘରଦ୍ଵାର ନାହିଁ । ରାବଣକୁ କେହି ବାବା ବୋଲି କହିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଘରର ଠିକଣା ବତାଇବା ପାଇଁ ପରମଧ୍ୟାମ ଘରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଘରର ଠିକଣା ପାଇଗଲଣି ସେଥିପାଇଁ ଆଉ ଭଟକୁନାହିଁ । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଅଲଗା ହୋଇଥିଲୁ ଏବେ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଘରକୁ ଯିବୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଏଠାରେ ବସି ଭାବୁଛନ୍ତି, ବୁଝାବାବାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଯେଉଁ ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଯେପରି ବି ହେଉ ଆମକୁ ସାଥରେ ଘରକୁ ନିଶ୍ଚୟ ନେଇଯିବେ । ତାହା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର ଅଟେ ନା । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ଖୁସି ଲାଗୁଥିବ, ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ଫୁଲ ଭଳି କରୁଛନ୍ତି । କୌଣସି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପୋଷାକ ଆଦି ପିନ୍ଧାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ଯୋଗବଳ, ଯାଦର ବଳ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ପଦବୀ ଅନୁଯାୟୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପଦବୀ ଦେଉଛନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ଵାରା ଛାତ୍ରମାନେ ଜାଣିଥାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏପରି ହେବୁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମର ବାବା ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ଆମର ବାବା ଶିକ୍ଷକ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଆମେ ଯାଦ କରୁଛୁ । ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ଏହିପରି କରୁଛନ୍ତି । ଆମର ଅବିନାଶୀ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି— ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରାଇ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ରାବଣର କୌଣସି ଘର ନଥାଏ, ରାମଙ୍କର ଘର ଅଛି । ଶିବବାବା କେଉଁଠି ରହୁଛନ୍ତି ? ତୁମେ ତୁରନ୍ତ କହିବ ଯେ ପରମଧ୍ୟାମରେ । ରାବଣକୁ ତ ବାବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ରାବଣ କେଉଁଠାରେ ରହୁଛି ? ତାହାର କୌଣସି ଠିକଣା ଜଣା ନାହିଁ । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ରାବଣ ପରମଧ୍ୟାମରେ ରହୁଛି । ନା, ରାବଣର କୌଣସି ଠିକଣା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଣେତେଣେ ଘୁରି ବୁଲୁଛି, ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ବାଟବଣା କରୁଛି । ତୁମେ କ’ଣ ରାବଣକୁ ମନେ ପକାଉଛ ? ନାଁ । କେତେ ତୁମକୁ ବିଭ୍ରାନ୍ତ କରୁଛି । ଶାସ୍ତ୍ର ପଢ଼, ଭକ୍ତି କର, ଏଭଳି କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ଗାନ୍ଧୀ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ରାମରାଜ୍ୟ ଦରକାର । ଏହି ରଥରେ ଆମର ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବଡ଼ ବାବା ଅଟନ୍ତି ନା । ସେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ବଜେ-ବଜେ ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନେ କହି କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛ କାହିଁକି ନା ଆମର ସମ୍ପର୍କ ମୂଳବତନ ସହିତ ରହିଛି । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ... । ସେଠାରେ ତ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଏକତ୍ର ରହନ୍ତି । ପୁଣି ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଅଲଗା ହେଉଛନ୍ତି । ବହୁକାଳର ହିସାବ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ରହିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ମୋଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଛନ୍ତି । ସେହିମାନେ ପୁଣି ମୋତେ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବେ ତେଣୁ ସେମାନେ ପ୍ରଥମେ ଆସି ମିଶିବେ ।

ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଗୁହ୍ୟ ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯାହାକୁ ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ ଗୁହ୍ୟ ଏବଂ ଗୁହ୍ୟତମ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଉପରୁ କେଉଁଠି ବସି ବୁଝାଉ ନାହାଁନ୍ତି, ଏଠାକୁ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ମୁଁ ଏହି କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ବୀଜରୂପ ଅଟେ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପକ ବୃକ୍ଷକୁ କଳ୍ପବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଉଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଲକ୍ଷ୍ମ କିଛି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କୁମ୍ଭକର୍ତ୍ତ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ପୁଣି ବାବା ଆସି ଜାଗ୍ରତ

କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ଜାଗ୍ରତ କରାଇଛନ୍ତି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣର ଆସୁରୀ ନିଦରେ ଶୋଇଥିଲ । ବାବା ଆସି ଜାଗ୍ରତ କରିଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ଉଠ । ତୁମେ ଅଳସୁଆ ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଛ, ଏହାକୁ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରା କୁହାଯାଉଛି । ଶରୀରର ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ନିଦ୍ରା ତ ସମସ୍ତେ କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ଶୋଇବେ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଠାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଛ, ଜାଣିଛ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି, ଆମକୁ ନେଇଯିବେ । ଏବେ ତ ନା ଏହି ଶରୀର କୌଣସି କାମର ଅଟେ ନା ଆତ୍ମା, ଦୁଇଟି ଯାକ ପଡିତ ହୋଇଯାଇଛି, ଏକଦମ ଦେଖାସୁନ୍ଦର ହୋଇଯାଇଛି । ୯ କ୍ୟାରେଟ୍ କହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ସୁନା, ଖାଁ ସୁନା ୨୪ କ୍ୟାରେଟ୍‌ର ହୋଇଥାଏ । ବାଁମାନ ବାବା ତୁମକୁ ୨୪ କ୍ୟାରେଟ୍‌କୁ ନେଇଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ତୁମର ଆତ୍ମାକୁ ସଜା-ସଜା ଗୋଲଡେନ୍ ଏଜେଡ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ସୁନାର ଚଢେଇ ବୋଲି କହୁଥିଲେ । ଏବେ ତ ଲୁହାର, ମାଟି ଗୋଡ଼ିର ଚଢେଇ ବୋଲି କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଚୈତନ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଯେପରି ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣୁଛ ସେହିପରି ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବ । କହନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଚିକିତ୍ସକ କରୁଥିବା ତାରକା ଅଟେ । ବହୁତ ଛୋଟ ତାରକା ଅଟେ । ତାଙ୍କର ଆଦି ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରିଛନ୍ତି ଦେଖିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ବିନା ଆତ୍ମାକୁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଅଟେ । କେହି କୁହନ୍ତି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ବାହାରିଗଲା, କେହି ପୁଣି କୁହନ୍ତି ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ବାହାରିଗଲା । ଆତ୍ମା ଶରୀରରୁ ବାହାରି କେଉଁଆଡେ ଯାଉଛି ? ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ଯାଇ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମ ଉପରକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏକଥା ତୁମକୁ ଭଲ ଭାବେ ଜଣାଅଛି ଯେ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ଗୋଟିଏ ପଟେ କଳିଯୁଗ, ଅନ୍ୟ ପଟେ ସତ୍ୟଯୁଗ ରହିଛି । ଏବେ ଆମେ ସଂଗମରେ ଛିଡା ହୋଇଛୁ । ଆତ୍ମାର୍ଥର କଥା । ଏଠାରେ କୋଟି କୋଟି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ୯ ଲକ୍ଷ ରହିବେ ! ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କର କ'ଣ ହେବ ? ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ପୁଣି ପାଳନା ମଧ୍ୟ ଦୁଇ ରୂପରେ ହେଉଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ୪ ଭୂଜାଧାରୀ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଥିବେ । ତେବେ ତ ଶୋଭା ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇ ଦେଉଛନ୍ତି— ଚତୁର୍ଭୁଜ ହେଉଛି ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣଙ୍କର ଯୁଗଳ ରୂପ । ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ତ୍ରେତାରେ ଦୁଇକଳା କମ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାଁମାନ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ତାର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷର, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଏହି କଥାକୁ ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ବାବା, ଆପଣ ଆମକୁ ସାରା ଆକାଶ ଧରିତ୍ରୀ ସବୁ କିଛି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏପରି କୌଣସି ଜିନିଷ ନାହିଁ ଯାହା ଆମକୁ ଦେଇ ନାହାଁନ୍ତି । ସାରା ବିଶ୍ଵର ରାଜତ୍ଵ ଦେଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ଥିଲେ । ପୁଣି ତ୍ରାମାର ଚକ୍ର ଘୁରୁଛି । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ, ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ବିକାରୀରୁ ନିର୍ବିକାରୀ, ନିର୍ବିକାରୀରୁ ବିକାରୀ, ଏହି ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ତୁମେ ଅଗଣିତ ଥର କରିଛ । ତାର ଗଣନା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଜନସଂଖ୍ୟା ଯଦିଓ ଗଣନା କରିଦେଉଛନ୍ତି ବାକି ତୁମେ କେତେ ଥର ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସ୍ଵାପ୍ରଧାନ, ସ୍ଵାପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛ, ଏହାର ହିସାବ ବାହାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର । ଏହା ହିଁ ଠିକ୍ ଅଟେ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା ତ ମନେ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ଗୁଣର ଧାରଣା ହେଉଛି । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଯାଉଛି । ଏହି ଆଖି ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଦେଖୁଛ । ତୁମକୁ ଯେଉଁ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ସେଥିରେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଏହି ଦୁନିଆ ତ କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଅଟେ । ନୂଆ ଏବଂ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଦେଖ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ହିଁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲୁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଏପରି ହୋଇଛୁ । ଏକଥା ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ରଖୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ- କିପରି ଆମେ ଏହିପରି ହେଉଛୁ ? ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ, ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଫରକ ଦେଖୁଛ ନା । ବିଷ୍ଣୁ କିପରି

ସୁସଜ୍ଜିତ ହୋଇ ବସିଛନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା କିପରି ସାଧାରଣ ଭାବରେ ବସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ ବିଷ୍ଣୁ ହେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ'ଣ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇରୂପ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତା ପୁଣି ମନୁଷ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି । ବିଷ୍ଣୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ଅଟନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମା ଏଠାକାର ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାରୁ ବିଷ୍ଣୁ ହେବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗୁଛି, ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁରୁ ବ୍ରହ୍ମା ହେବା ପାଇଁ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଲାଗୁଛି । ତତ୍ତ୍ୱେ ମ୍ । କେବଳ ଜଣେ ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏହିଭଳି ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି ନା ! ଏସବୁ କଥା ବାବାଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଗୁରୁଙ୍କର କଥାନାହିଁ । ଏହାଙ୍କର ଗୁରୁ ହେଉଛନ୍ତି ଶିବବାବା, ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଗୁରୁ ଶିବବାବା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସଦଗୁରୁ କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବାକୁ ପଡିବ । କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଏକଥା ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ— ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଶିବବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ହିଁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଭଗବାନ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲେ ତୁରନ୍ତ ମା-ମା ତାଙ୍କ ତା'ର ମୁଖରୁ ସ୍ୱତଃ ବାହାରିଥାଏ । ମାତା-ପିତାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହା ପାଖକୁ ଯାଇନଥାଏ । ଯଦି ମାଆ ମରିଗଲା, ତେବେ ସେ ଅଲଗା କଥା । ପ୍ରଥମ ହେଲେ ମାଆ ଏବଂ ବାପା ପଛରେ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ ଆଦି ରହିଥାନ୍ତି । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ଯୁଗଳ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଦାଦା-ଶୁତି ଦୁଇଜଣ ଅଛନ୍ତି ନା । କୁମାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି ପୁଣି ବଡ଼ ହେଲେ କେହି କେହି ଖୁତି, ପୁଣି କେହି ମାଙ୍କୁ ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି ।

ଏବେ ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ । ବାସ୍, ଆଉ ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧ ରଦ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ଭାଇ-ଭାଇ ଭାବିଲେ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବେ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି- ପିଲାମାନେ, କେବଳ ମୋତେ ଯାଦ କର । କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତା ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର, ଏହି କଥା କେବେହେଲେ ଭୁଲ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବାକୁ ହେବ- ଆମେ ଆତ୍ମା ଶାଳଗ୍ରାମ ଅଟୁ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଖାଲି ବ୍ୟାଚେରୀ ଭରପୁର ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଗଙ୍ଗାପାଣିରେ ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ବୁଡ଼ି ପକାଇ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଛ କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିଲ ନାହିଁ । ପାଣି କିପରି ପତିତ-ପାବନ ହୋଇପାରିବ ? ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ବାପାମାନ ହେଲା ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମିଛ ଦୁନିଆ । ଦେବା-ନେବା ମଧ୍ୟ ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ ହେଉଛି । ମନସା-ବାଚା-କର୍ମଣା ପାପ ଆତ୍ମା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଏବେ ତୁମର ଭକ୍ତି କରିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଦେବତାମାନେ ସଦଗତି ପାଇଛନ୍ତି ନା । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଏମାନେ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ଅଛନ୍ତି । ବାବା କେତେ ସହଜ ଭାବେ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେତେ ମେହନତ କରୁଛ । କଷ୍ଟ-କଷ୍ଟ କରୁଛ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଗଢିବାକୁ ହେବ । କୁହନ୍ତି ନା ଭଗବାନ ଜାଦୁକର, ରତ୍ନାକର ଓ ସୌଦାଗର ଅଟନ୍ତି । ଜାଦୁକର ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନର୍କକୁ ବଦଳାଇ ସ୍ୱର୍ଗ କରିଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ବଡ଼ ଜାଦୁଗରୀ କଥା ଅଟେ ଏବେ ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ନିବାସୀ ହେଉଛ । ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମେ ନର୍କର ବାସୀୟା ଅଟୁ । ନର୍କ ଏବଂ ସ୍ୱର୍ଗ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ତ କଥା ନୁହେଁ । ଏହି କଥା ଭୁଲିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଭଗବାନୁବାଚ— ନିଶ୍ଚୟ କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ଶରୀର ଅଛି । ଶିବଙ୍କର ଶରୀର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ମୁଖ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର । ତୁମକୁ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ଆସି ପଡ଼ାଉଛନ୍ତି ନା । ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ସେ ସାରା କଷ୍ଟରେ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛନ୍ତି ଦୁଃଖଧାମକୁ ସୁଖଧାମ କରିବା ପାଇଁ ।

ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ବର୍ଷା ନିଶ୍ଚିତ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଛି ସେଥିପାଇଁ ତ ମନୁଷ୍ୟ ପୁନଃ ଚାହୁଁଛି ନା, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ।

ଦେଖ କେତେ ସହଜ ରୀତିରେ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର, ବାଜୋଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଚକ୍ରକୁ ଯାଦ କର ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ମନମନାଭବ । ବାବା ହିଁ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ବାବା ଆମକୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ-ସୁଖଧ୍ୟାନକୁ ନେଇଯିବାର ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସି ଘରକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ, ଘରକୁ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ତ ବିନାଶ ହିଁ ହୋଇଯିବ । ଆଗକୁ ଯାଇ ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବ । ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ଦ୍ଵାରା ବାରମ୍ବାର ବୈକୁଣ୍ଠ ଦେଖିବ । ଆରମ୍ଭରେ କନ୍ୟାମାନେ ବାରମ୍ବାର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ଦ୍ଵାରା ଏକତ୍ର ବସି ବୈକୁଣ୍ଠର ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ । ଏହା ଦେଖି ବଡ଼ ବଡ଼ ଘରର ଲୋକମାନେ ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପଠାଇ ଦେଉଥିଲେ । ନାମ ହିଁ ରଖାଯାଇଥିଲା ଓମ୍ ନିବାସ । କେତେ ଜେର ସନ୍ତାନ ଆସିଲେ ଏଥିପାଇଁ ପୁଣି ହଜାମା ହେଲା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପକାଉଥିଲେ । ସ୍ଵତଃ ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ହୋଇଯାଉଥିଲେ । ଏବେ ଏହି ଧ୍ୟାନ-ସାକ୍ଷାତ୍‌କାରର ପାର୍ଟି ବନ୍ଦ କରିଦିଆ ଯାଇଛି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ କବରସ୍ଥାନ ବା ଶ୍ମଶାନ ଭଳି ବାତାବରଣ ତିଆରି କରିଦେଉଥିଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଆଇ ଦେଇ କହୁଥିଲେ ଏବେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର, ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଯାଉଥିଲେ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଦୁକର ଅଟ । ତୁମେ ଯାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବ ସେ ତୁରନ୍ତ ଧ୍ୟାନରେ ଚାଲିଯିବ । ଏହି ଜାଦୁ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ନବଧା ଭକ୍ତିରେ ତ ଯେବେ ଏକଦମ୍ ପ୍ରାଣ ଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ନିଜେ ଆସିଛନ୍ତି, ତୁମକୁ ପାଠପଢ଼ାଇ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମେ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବ । ବାବାଙ୍କୁ ଯଦି ଏବେ କେହି ପଚାରିବେ ଯେ କିଏ ଗୋଲାପ, କିଏ ଚମ୍ପା, କିଏ ଟଗର । ତେବେ ବାବା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବେ । କେହି କେହି ଫୁଲ ଗଙ୍ଗାଶିଖର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆଜ୍ଞା-

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ରଦ୍ଦ ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ୟାନ୍‌ସେଲ କରି ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ, ଏହି ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇ କରି ପୂରା ବର୍ଷାର ଅଧିକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।
- (୨) ଏବେ ଆଉ ପାପାତ୍ମାନଙ୍କ ସହିତ କୌଣସି ନେଣ-ଦେଣ କରିବାର ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରି ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ-ସୁଖଧ୍ୟାନ ଯିବାର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କମଳ ପୁଷ୍ପର ସିମ୍ବଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତୀକକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି ନିଜକୁ ସାମ୍ବଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନମୁନା ମନେ କରୁଥିବା ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ପ୍ରିୟ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ ହେଲା ‘କମଳ ପୁଷ୍ପ’ । ତେଣୁ କମଳ ପୁଷ୍ପ ଭଳି ହୁଅ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କର । ଯଦି ଆଜ୍ଞା ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରୁନାହିଁ ତେବେ କମଳ ପୁଷ୍ପ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କମଳ ପୁଷ୍ପର ପ୍ରତୀକକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି ନିଜକୁ ଏକ ନମୁନା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ସ୍ଵରୂପ ମନେକରି ଚାଲ । ସେବା କରିବା ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୁଅ । କେବଳ ପ୍ରିୟ ହୁଅନାହିଁ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଓ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହୀ ହୁଅ କାରଣ ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ କେବେ କେବେ ମୋହରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଯେ କୌଣସି ସେବା କର କିନ୍ତୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ରୁହ ଏବଂ ପ୍ରିୟ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ବାବାଙ୍କର ସ୍ନେହ ରୂପକ ଛତ୍ରଛାୟା ମଧ୍ୟକୁ ମାୟା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।